

Arrest

nr. 198 053 van 16 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. AHMADZADAH verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pasjtoen van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Shamshapur, gelegen te Surkhrod in de provincie Nangarhar en woonde de laatste zes jaar voor uw vertrek in het dorp Sawzabad te Surkhrod.

Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kende u in uw land van herkomst problemen met de taliban omdat uw vader werkte bij de Special Forces op de luchthaven van Jalalabad. Uw vader werd telefonisch bedreigd en ontving in het begin van 1394 een dreigbrief met de vraag om deze beroepsactiviteit te stoppen. Uw vader besloot te blijven werken en vertrok wederom naar Jalalabad.

Enige tijd later belde uw vader om zijn thuiskomst aan te kondigen. Hij kwam echter nooit bij jullie aan. Hierna vluchtte uw gezin naar uw oom langs moederszijde, woonachtig te Zulmabad, district Surkhrod. Ongeveer een maand na het verdwijnen van uw vader vernam uw oom telefonisch dat uw vader vermoord werd en dat er van u verwacht werd dat u met de taliban zou samenwerken. De dorpsouderen gingen het lichaam van uw vader ophalen en kregen tevens een dreigbrief mee die aan u gericht was. In de brief werd u gevraagd om te stoppen met spioneren en om de taliban te vervoegen. U verbleef hierna ongeveer een maand bij uw oom. Daarna verbleef u ongeveer tweeëneenhalve maand bij een kennis van uw vader in Kaboel. Nadat deze kennis onbekenden had opgemerkt in de buurt van zijn huis werd u gevraagd een andere woonplaats te zoeken en besloot u Afghanistan te verlaten.

U reisde naar België waar u op 30 december 2015 aankwam. U diende een asielaanvraag in op 8 januari 2016.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara, drie certificaten, een exemplaar van de krant *The Nangarhar Daily*, een dreigbrief, een kaart van USSF en twee foto's neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over het beroep van uw vader, tevens de directe aanleiding tot uw problemen met de taliban, zeer algemeen en vaag zijn. Zo blijkt u enkel te weten dat uw vader bij de Special Forces werkte op de luchthaven van Jalalabad.

Gevraagd om in uw eigen woorden te vertellen wat zijn werk inhield stelt u niets van zijn activiteiten af te weten (CGVS, p.12). Ook op de vraag wat u precies bedoelt met Special Forces moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.12). Voorts verklaart u dat u op een gegeven ogenblik aan uw vader gevraagd heeft wat Special Forces precies betekende maar dat uw vader hier geen antwoord op wilde geven (CGVS, p.12). Gevraagd op welke plaats uw vader zijn beroep uitoefende stelt u dat hij op de luchthaven in Jalalabad werkt maar kan u niet met zekerheid aangeven waar deze luchthaven precies gelegen is noch of er daar al dan niet buitenlanders aanwezig waren (CGVS, p.13). Wanneer het CGVS informeert naar incidenten op deze luchthaven stelt u dat u op de radio hoorde over aanvallen doch dat er thuis niet over gesproken werd (CGVS, p.23). Wanneer u vervolgens opnieuw gevraagd wordt wat het werk van uw vader precies inhield komt u niet verder dan de zeer vage verklaring dat hij volgens u het land beschermde (CGVS, p.23). Ook op de vragen hoe uw vader terecht kwam bij de Special Forces, of hij al dan niet opleiding gehad heeft en of hij op verschillende locaties gewerkt heeft moet u het antwoord schuldig blijven en stelt u dat hij geen details gaf over zijn werk, zijn activiteiten of zijn collega's (CGVS, p.14). Even later stelt u dan weer dat u al heel lang op de hoogte bent van het werk van uw vader, dat hij zijn uniform meebracht en dat jullie over zijn werk spraken (CGVS, p.14). Ook verklaart u dat de dorpelingen het beroep van uw vader kenden gezien hij zijn militaire uniform droeg als hij naar het dorp kwam (CGVS, p.22). Bij deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het zeer bevreemdend is dat u, door het CGVS gevraagd naar een omschrijving van de insignes op zijn uniform, niet verder raakt dan de erg beknopte verklaring dat ze een rode kleur hadden (CGVS, p.23).

Uit uw bovenstaande verklaringen kan worden afgeleid dat er geen sprake was van een vorm van geheimhouding inzake het beroep van uw vader die uw gebrekkige kennis over het beroep van uw vader zou kunnen verklaren. Hoewel er niet kan verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van elk detail van het beroepsleven van uw vader, ondermijnt de vaststelling dat u over geen enkele informatie beschikt met betrekking tot de functie van uw vader de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband. Van een persoon, die stelt dat hij vreest voor zijn leven omwille van activiteiten van zijn vader, mag worden verwacht dat hij zich inlicht over dat beroepsleven. Uw gebrek aan kennis betreft de kern van uw asielrelaas en brengt de geloofwaardigheid van het relaas ernstig in het gedrang.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen inzake de activiteiten van uw vader, de oorzaak van uw problemen in Afghanistan, kan er logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan de gevolgen die deze activiteiten voor u persoonlijk met zich mee zouden hebben gebracht.

De geloofwaardigheid van uw beweringen hierover wordt bijkomend ondergraven door de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de problemen van uw gezin na uw vertrek. Voor het CGVS verklaart u namelijk dat uw broer een maand na uw vertrek Afghanistan eveneens heeft verlaten omwille van dezelfde problemen (CGVS, p.9). In uw verklaringen bij Dienst vreemdelingenzaken (later DVZ) stelt u echter dat uw jongere broer nog steeds in Sawzabad verblijft (DVZ, p.7). Wanneer op het CGVS gevraagd wordt naar een verklaring voor deze tegenstrijdige bewering stelt u kort dat het u niet gevraagd werd (CGVS, p.9). Dit kan echter niet overtuigen gezien er logischerwijze van u mag verwacht worden dat u gevraagd naar de woonplaats van uw broer spontaan zou vermelden dat hij niet meer in Sawzabad woont en hij Afghanistan slechts een maand na uw eigen vertrek Afghanistan heeft moeten verlaten omwille van dezelfde problemen die u er kende.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen inzake de directe aanleiding voor uw vlucht uit uw land van herkomst. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden problemen met de taliban geenszins aannemelijk weten te maken. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen de twijfel inzake het profiel van uw vader noch uw problemen met de taliban. Uw taskara houdt enkel verband met uw identiteit en toont de door u aangehaalde problemen met de taliban niet aan. Met betrekking tot de documenten inzake de activiteiten in het leger van de heer H. moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen enkel voorgelegd stuk kan worden afgeleid dat deze persoon uw vader zou zijn. Ze volstaan dan ook geenszins om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Over de drie certificaten, het exemplaar van *The Nangarhar Daily* en de foto's van uw vader moet worden vastgesteld dat u hierover geen enkele bijkomende informatie kan verstrekken. Wanneer het CGVS informeert naar de neergelegde certificaten kan u enkel aangeven dat het certificaten zijn van het departement van uw vader (CGVS, p.14-15). Gevraagd naar bijkomende informatie over de benaming "Afghan Security Guard" op het Certificate of Achievement (Document 3 in de groene map van het administratieve dossier) stelt u hier niets over te weten (CGVS, p.14). Ook over de operatie "Enduring Freedom", die vermeld wordt op het laatste voorgelegde certificaat (Document 4 in de groene map van het administratieve dossier), verklaart u niets te weten (CGVS, p.14). Wanneer het CGVS informeert naar de krant die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag stelt u dat u niet weet waar de krant over gaat, dat u de krant tevens niet gelezen heeft en evenmin aan uw oom heeft gevraagd waarom hij deze krant meestuurde met de andere documenten (CGVS, p.15-16). Verder stelt u geen bijkomende informatie te kunnen verstrekken over de twee foto's die u neerlegt en uit u enkel het vermoeden dat het zijn werkplaats is die getoond wordt (CGVS, p.17). Bovendien dient wat de door u neergelegde documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kaboel die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3(c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van "*de algemene motiveringsplicht*", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoeker meent dat uit zijn verklaringen duidelijk naar voren komt dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in Afghanistan in gevaar is gekomen. Hij citeert onder meer uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" van 19 april 2016, waaruit hij opmaakt dat de activiteit van zijn vader, namelijk zijn tewerkstelling bij de Special Forces op de luchthaven van Jalalabad, een belangrijk materieel feit is. Tevens citeert hij uit het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report. Afghanistan. Recruitment by amred groups*" van september 2016, waaruit volgens hem blijkt dat de taliban actief zijn in zijn regio en hierbij zelfs overgaan tot rekrutering.

Vervolgens meent verzoeker dat het enkele feit dat hij geen uitgebreide informatie geeft over de job van zijn vader, onvoldoende is om zijn vrees niet te onderzoeken en tot ongeloofwaardigheid te besluiten. Volgens hem kan hem niet ten kwade worden geduid dat hij beperkte informatie heeft, gelet op zijn leeftijd en profiel. Hij wijst erop dat hij zelf niet was betrokken bij de functie van zijn vader en enkel oppervlakkig informatie heeft gekregen die hij toevallig van zijn vader vernam. Gelet op de aard van de activiteiten van zijn vader acht hij het logisch dat zijn vader hem hierover niet heeft geïnformeerd. Hij stelt dat hij alles heeft verteld wat hij wist en voert aan dat hij wel nuttige informatie heeft kunnen aanbieden; hij citeert uit het gehoorverslag. Volgens hem blijkt uit dit gehoorverslag eveneens dat zijn vader een geheimhoudingsplicht had daar hij verzoeker moedwillig niet informeerde. Vervolgens wijst hij op een aantal van zijn verklaringen: "*Verzoeker weet eveneens te verklaren dat zijn oom langs moederzijde eveneens op de luchthaven van Jalalabad werkzaam was. (CGVS, gehoorverslag, pag. 10) Daarnaast informeert hij de dossierbehandelaar dat zijn vader een wapen droeg, en beschrijft hij het uniform van zijn vader ten opzichte van de politie. (CGVS, gehoorverslag, pag. 13) Ook deelde hij de dossierbehandelaar mede dat zijn vader zijn uniform naar huis bracht en dat hij om de maand of anderhalf maand naar huis kwam. (CGVS, gehoorverslag, pag. 14).*"

Hij wijst er verder op dat hem niet wordt verweten niet te hebben meegewerkt aan de procedure en meent dat verweerder niet betwist dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) in grote lijnen overeenstemmen met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Hij verwijst naar een arrest van de Raad.

Verder meent verzoeker dat hij toch wel zeer veel relevante documenten heeft neergelegd. De vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen inzake de activiteiten van zijn vader doet volgens hem geen afbreuk aan de door hem voorgelegde documenten waaruit kan worden afgeleid dat zijn vader inderdaad een risicoprofiel heeft. Hij stelt dat de authenticiteit ervan door verweerder wordt betwist omdat het gemakkelijk is om vervalste documenten te krijgen in Afghanistan. Volgens hem kan noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing met zekerheid worden afgeleid dat de inhoud van de documenten in strijd zou zijn met verzoekers informatie. Volgens hem is het niet verwonderlijk en kan het hem niet worden kwalijk genomen dat hij geen informatie weet te verstrekken over de werkdokumenten van zijn vader, daar hij niet heeft deelgenomen aan de operaties, noch aanwezig was tijdens de uitreikingen van de certificaten.

Aangaande “*de eventuele kleine inconsistenties en niet al te uitgebreide uitleg die zich in zijn asielerhaal bevinden*” verwijst verzoeker naar rapporten van UNHCR en naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en uit het Verenigd Koninkrijk. Hij meent dat hij *in casu* een aanvaardbare verklaring heeft gegeven voor eventuele discrepanties.

Vervolgens voert verzoeker aan dat zijn regio een bijzonder onveilig gebied is. Hij stelt afkomstig te zijn van het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Hij meent dat het aan verweerder is om concreet en zonder enige twijfel aan te tonen dat zijn regio tot de stad Jalalabad behoort en even veilig is als de stad Jalalabad. Hij voert aan dat recentere rapporten bevestigen dat zijn regio geenszins als veilig kan worden bestempeld. Het feit dat de internationale troepen aanwezig zijn, impliceert volgens hem dat de regio daarvan afhankelijk is. Volgens hem stellen de inwoners van zijn regio terecht dat zij zich onveilig voelen. Tevens stelt verzoeker vast dat verweerder een verkapt toepassing maakt van een redelijk intern vestigingsalternatief door ten onrechte zijn regio van afkomst gelijk te stellen met Jalalabad. Hij meent dat verweerder ook vergeet rekening te houden “*met het feit dat er ten aanzien van verzoeker en zijn familieleden tevens sprake zal zijn van klemmende redenen van humanitaire aard*”, daar van hem niet kan worden verwacht dat hij zich in een onveilig gebied vestigt. Ook wijst verzoeker op de invulling door UNHCR van het begrip “*redelijkheid*” bij toepassing van een intern vestigingsalternatief, met name over aspecten van de feitelijke leefbaarheid, waaronder praktische beschikbaarheid van fundamentele rechten, behoorlijke socio-economische levensomstandigheden, voorzienbaarheid en duurzaamheid van het alternatief. Hij wijst erop dat tevens de nadruk wordt gelegd op vroegere vervolging. Volgens verzoeker is het duidelijk dat interne bescherming of een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 2 en 3 van de Vreemdelingenwet voor hem niet voorhanden zijn in Afghanistan. Het feit dat hij geen noemenswaardige banden heeft met Jalalabad en dat hij heel zijn leven heeft doorgebracht in het district Surkhrod, mede rekening houdend met de Afgaanse binnenlandse context en de daaruit voortvloeiende veiligheidsrisico's, kan volgens hem op zich reeds voldoende zijn om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij wijst er voorts op dat hij niet concreet werd ingelicht over verweerders stelling dat Jalalabad groter zou zijn dan de districtsgrenzen, noch over de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief. Evenmin werd hem de kans gegeven om zijn mening daarover en over de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te geven, zo stelt verzoeker. Hij meent dat UNHCR duidelijk maakt dat de rechten van verdediging dit nochtans vereisen. Hij wijst erop dat de bewijslast dat Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen en dat dit een redelijk intern vestigingsalternatief zou vormen, volledig bij de asielinstanties ligt.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 11 december 2017 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 9 juni 2017, een kaart van de grootstedelijke regio van Jalalabad en het rapport “*Afghanistan. The security situation in Nangarhar province*” van Landeninfo van 13 oktober 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de taliban naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn vader bij de Special Forces op de luchthaven van Jalalabad. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen over en zijn kennis van de beweerde werkzaamheden van zijn vader bij de Special Forces op de luchthaven dermate vaag en algemeen zijn dat aan deze werkzaamheden geen geloof kan worden gehecht; (ii) bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de gevolgen die deze werkzaamheden persoonlijk voor hem zouden hebben meegebracht; (iii) zijn verklaringen op het CGVS over de problemen van zijn gezin na zijn vertrek niet te rijmen zijn met zijn verklaringen op de DVZ; (iv) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, temeer daar hij weinig tot geen informatie kon verschaffen over de documenten die hij ter staving van zijn asielaanvraag voorlegt.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift hoegenaamd niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

In de bestreden beslissing wordt immers terecht vastgesteld dat verzoekers verklaringen tijdens zijn gehoor op het CGVS over de werkzaamheden van zijn vader dermate vaag en algemeen zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan erop te wijzen dat hij zelf niet betrokken was bij de functie van zijn vader en dat hij enkel oppervlakkig informatie heeft gekregen die hij toevallig vernam van zijn vader. De werkzaamheden van zijn vader vormen echter een kernelement in verzoekers asielaanvraag. Redelijkerwijze kan dan ook worden verwacht dat verzoeker, die meent internationale bescherming te behoeven wegens problemen naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn vader, zich terdege over deze werkzaamheden tracht te informeren, *quod non*. Waar verzoeker wijst op zijn leeftijd, dient vastgesteld dat hij ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan reeds 18 jaar oud was (geboortjaar: 1997), zodat zijn leeftijd bezwaarlijk kan worden beschouwd als een hindernis in zijn hoofde om zich over de werkzaamheden van zijn vader te informeren. Dat er sprake zou zijn geweest van een geheimhoudingsplicht in hoofde van zijn vader, zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, valt niet te rijmen met zijn verklaring dat zijn vader zijn uniform droeg toen hij naar huis kwam, waardoor de dorpingen het beroep van zijn vader zouden kennen (gehoorverslag CGVS, p. 22). De enkele elementen die verzoeker wél over de beweerde werkzaamheden van zijn vader kon geven (verzoekschrift, p. 8-9) doen geenszins afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers kennis van en verklaringen over deze werkzaamheden vaag en algemeen zijn. Dat verzoeker verklaarde dat zijn vader 25000 afghani per maand verdiende, zijn oom langs moederszijde eveneens op de luchthaven van Jalalabad werkzaam was, zijn vader een uniform droeg dat hij kon onderscheiden van het uniform van de politie doet geen afbreuk aan de gebrekkige kennis van verzoeker over de essentie van zijn vaders beroep. De bestreden beslissing stelde dienaangaande vast als volgt: *“Zo blijkt u enkel te weten dat uw vader bij de Special Forces werkte op de luchthaven van Jalalabad. Gevraagd om in uw eigen woorden te vertellen wat zijn werk inhield stelt u niets van zijn activiteiten af te weten (CGVS, p.12). Ook op de vraag wat u precies bedoelt met Special Forces moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.12). Voorts verklaart u dat u op een gegeven ogenblik aan uw vader gevraagd heeft wat Special Forces precies betekende maar dat uw vader hier geen antwoord op wilde geven (CGVS, p.12). Gevraagd op welke plaats uw vader zijn beroep uitoefende stelt u dat hij op de luchthaven in Jalalabad werkt maar kan u niet met zekerheid aangeven waar deze luchthaven precies gelegen is noch of er daar al dan niet buitenlanders aanwezig waren (CGVS, p.13). Wanneer het CGVS informeert naar incidenten op deze luchthaven stelt u dat u op de radio hoorde over aanvallen doch dat er thuis niet over gesproken werd (CGVS, p.23).*

Wanneer u vervolgens opnieuw gevraagd wordt wat het werk van uw vader precies inhield komt u niet verder dan de zeer vage verklaring dat hij volgens u het land beschermde (CGVS, p.23). Ook op de vragen hoe uw vader terecht kwam bij de Special Forces, of hij al dan niet opleiding gehad heeft en of hij op verschillende locaties gewerkt heeft moet u het antwoord schuldig blijven en stelt u dat hij geen details gaf over zijn werk, zijn activiteiten of zijn collega's (CGVS, p.14). Even later stelt u dan weer dat u al heel lang op de hoogte bent van het werk van uw vader, dat hij zijn uniform meebracht en dat jullie over zijn werk spraken (CGVS, p.14). Ook verklaart u dat de dorpelingen het beroep van uw vader kenden gezien hij zijn militaire uniform droeg als hij naar het dorp kwam (CGVS, p.22). Bij deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het zeer bevreemdend is dat u, door het CGVS gevraagd naar een omschrijving van de insignes op zijn uniform, niet verder raakt dan de erg beknopte verklaring dat ze een rode kleur hadden (CGVS, p.23).” De vaststelling dat verzoeker over geen enkele informatie beschikt over de functie van zijn vader terwijl deze de kern vormt van verzoekers asielrelaas ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Waar verzoeker stelt dat verweerder niet betwist dat zijn verklaringen op de DVZ in grote lijnen overeenstemmen met zijn verklaringen op het CGVS, kan hij niet worden bijgetreden. In de bestreden beslissing wordt er immers terecht op gewezen dat verzoekers verklaringen op het CGVS over de problemen van zijn gezin na zijn vertrek, met name dat zijn broer een maand na zijn vertrek eveneens Afghanistan zou hebben verlaten, niet te rijmen vallen met zijn verklaringen op de DVZ dat zijn broer nog steeds in Sawzabad verblijft.

Aangaande de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat deze niet van aard zijn de geloofwaardigheid van de werkzaamheden van verzoekers vader alsnog te herstellen. In tegenstelling met wat verzoeker lijkt voor te houden in onderhavig verzoekschrift, wordt betreffende deze documenten niet enkel terecht gewezen op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie betreffende corruptie en valse documenten in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie'), hetgeen de bewijswaarde van Afghaanse documenten danig relativeert, doch tevens wordt terecht gesteld als volgt:

“Uw taskara houdt enkel verband met uw identiteit en toont de door u aangehaalde problemen met de taliban niet aan. Met betrekking tot de documenten inzake de activiteiten in het leger van de heer H. moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen enkel voorgelegd stuk kan worden afgeleid dat deze persoon uw vader zou zijn. Ze volstaan dan ook geenszins om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Over de drie certificaten, het exemplaar van *The Nangarhar Daily* en de foto's van uw vader moet worden vastgesteld dat u hierover geen enkele bijkomende informatie kan verstrekken. Wanneer het CGVS informeert naar de neergelegde certificaten kan u enkel aangeven dat het certificaten zijn van het departement van uw vader (CGVS, p.14-15). Gevraagd naar bijkomende informatie over de benaming “Afghan Security Guard” op het Certificate of Achievement (Document 3 in de groene map van het administratieve dossier) stelt u hier niets over te weten (CGVS, p.14). Ook over de operatie “Enduring Freedom”, die vermeld wordt op het laatste voorgelegde certificaat (Document 4 in de groene map van het administratieve dossier), verklaart u niets te weten (CGVS, p.14). Wanneer het CGVS informeert naar de krant die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag stelt u dat u niet weet waar de krant over gaat, dat u de krant tevens niet gelezen heeft en evenmin aan uw oom heeft gevraagd waarom hij deze krant meestuurde met de andere documenten (CGVS, p.15-16). Verder stelt u geen bijkomende informatie te kunnen verstrekken over de twee foto's die u neerlegt en uit u enkel het vermoeden dat het zijn werkplaats is die getoond wordt (CGVS, p.17).”

Waar verzoeker stelt als volgt in zijn verzoekschrift: “De vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake de activiteiten van zijn vader, doet evenwel geen afbreuk aan de door verzoeker neergelegde documenten waaruit kan worden afgeleid dat verzoekers vader inderdaad een risicoprofiel heeft”, dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Waar verzoeker aanvoert dat hij niet heeft deelgenomen aan de operaties en dat hij niet aanwezig was tijdens de uitreikingen van de certificaten, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker terdege op de hoogte is van de inhoud en de herkomst van de documenten die hij ter staving van zijn asielrelaas voorlegt, *quod non*.

Waar verzoeker citeert uit rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de Belgische rechtstraditie geen precedentenwerking kent. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat of op welke wijze volgens hem *in casu* geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn maatschappelijke positie, zijn plaats op de sociale ladder en/of zijn geslacht.

Waar verzoeker citeert uit rapporten, dient erop gewezen dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet volstaat.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kaboel die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berylbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisereerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Waar verzoeker opwerpt dat het aan de asielinstanties toekomt om aan te tonen dat het district vanwaar hij afkomstig is, het district Surkhrod, tot het grootstedelijk gebied van de stad Jalalabad behoort, dat zelf groter is dan de districtsgrenzen ervan. Uit de aan verweerders aanvullende nota toegevoegde informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 12) blijkt genoegzaam dat verzoekers dorp Sawzabad behoort tot het grootstedelijk gebied Jalalabad. Verzoeker brengt zelf geen enkele informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist of achterhaald zou zijn.

Aldus wordt er *in casu* dan ook geen toepassing gemaakt van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, en evenmin van een verkapte toepassing ervan. Ten overvloede kan worden gewezen op de aan het administratief dossier en verweerder aanvullende nota toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie': rapport van Landinfo van 13 oktober 2016, p. 21 en rechtsplegingsdossier, stuk 12) waaruit blijkt dat het geweld dat in de districten Behsud en Surkhrod plaatsvindt, doelgericht van aard is. Het geweld in beide districten is voornamelijk gericht tegen de Afghaanse veiligheidsdiensten, meestal in de vorm van kleinere aanslagen op politieposten en op voertuigen van de veiligheidsdiensten. Daarnaast vonden er in beide districten ook enkele aanslagen plaats op personen die met de overheid worden gelieerd. Hoewel het geweld in de districten Behsud en Surkhrod voornamelijk doelgericht van aard is, vallen hierbij soms burgerslachtoffers. De informatie die verzoeker citeert in onderhavig verzoekschrift ligt in dezelfde lijn als de door verweerder voorziene informatie en is dan ook niet van aard op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER